הרי אלו זבחי מתים ישחמה ואח"כ חישב

קבם א מיי׳ פ״ב מהל׳ סמג עשין סג טוש"ע יו"ד מי ד סעי ח: סי ד סעי נו. קל ב מיי שם הלכה מו מוש"ע שם סעי ב

ולחומרא: גירושין הלי"ב סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סי שם הלי"ג

מוש"ע שם סעי קלג ה מיי׳ פ״ט מהל׳ מרומות הל"ו: מרומות הניה. קלד ו מיי׳ פ״ד מהלי זכייה הל״ג סמג

עשין פב טוש"ע חו"מ סי רמה סעי' יא: קלה ז מיי' פ"צ שחיטה הלי"ד סמג ד סעיף ה:

רבינו גרשום

כלומר אבל בשתי עבודות פסל לזרוק דמה ולהקטיר חלכה ואלו הן ארבע עבודות קבלה הולכה זריקה והקטרה: שחטה . ואח״כ חישב עליה. כלומר ששחטה ל): רצה לשחק . בה כלומר ואין כותבין. . (כלומר) שאינו עושה אלא לסתור כלומר ברישא אמרינז רצה לשחוק בה אמרינן דבה לשהוק בה ובסיפא אמר הרי גט: אם הוכיח סופו על תחילתו הרי זה גט. כלומר כגוז . הכא דעלה לגג ונפל ומת: אמר רשב"ג אם מעצמו ופל הרי זה גיז. כלומר הכא נמי שחט ואח"כ חישב הוכיח סופו על רבו שני כהן כו׳. כלומר שהרי הז שלו וקנאן: שהרי הן שלו וקנאן: ורשב"ג סבר הוכיח סופו על תחלתו. כלומר כשם שאמר הוכיח סופו על אמרינן סופו על תחילתו לענין שחיטה: הלכה כר׳ יוסי כלומר כר׳ יוסי דמתני׳ (כלומר) דנכרי אינו יכול לפסול. הכי אמר הלכה כר׳ יוסי כלומר דאין הולך אלא אחר השוחט וכיון דישראל שוחט לית . לן בה למחשבתו דנכרי: ליה זוזא לטבח ישראל מאי כלומר שיהא לו חלק בבהמה ששוחט: . דלא מצי מדחי ליה אסור. והר כלומר א"ל את אחה

לא הכה ראשך בהר. א) נראה דנ"ל ששחטה סתם בלא מחשבה.

מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא בשתי עבודות. פירש בקונטרס בשחיטה ובזריקה (מ) דכתיב וקשה לריב"ח דבזריקת דם לעבודת כוכבים לא מיתסר בשר כדמוכח לקמן גבי

הנהו טייעי דיהבי דיכרי לטבחי ישראל ואמרי להו דמא ותרבא לדידן - לא כתיב בהו והקטרה אע"ג דשייכא בעבודת כוכבים מיהו לאו ובישרא לדידכו ומסיק דכשרה דהלכה כרבי יוםי דוה מחשב וזה עובד לח מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא אמרינן ובמה שזרקו דם לעבודת בשתי עבודות אינו דין שלא יהא הכל הולך כוכבים אחרי כן לא חיישינן עוד תניא אלא אחר השוחם תניא כוותיה דרבי יוחנן בהדיא בתוספתא אם מששחטה זרק מאהשוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת דם לעבודת כוכבים והקטיר חלבה כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים

לעבודת כוכבים זה היה מעשה בקיסרי ולא אמרו בה לא איסור ולא היתר והיינו משום שהוכיח סופו על תחלתו כדבסמוך אבל בזריקה מיהא לא מיתסרא ול"ל נהי דבהמה לא מיתסרא דם מיהא איתסר:

עד כאן לא קא שרו רבנן אלא דלא שמעינן דחשיב. וללישנה בתרה

דלעיל ע"כ לא שרו רבון אלא בזה מחשב וזה עובד אבל הכא אותו עלמו ששחט זרק אחרי כן דם לעבודת כוכנים: אם היה רבו שני בהן אובל בתרומה. נפרק המציא אשם תלוי (כריתות דף כד:) מפרש דקסברי רבנן המפקיר עבדו ילא לחירות ולריך גט שחרור ומעוכב גט שחרור אוכל בתרומה: בי לא אתי לידיה אמאי אצווח. הא דבעי בפ״ק דב״מ (דף ו.) תקפה אחד בפנינו מהו ומוקי בשתק ולבסוף לווח שפיר בעי בין לר"ש בין לרבנן דהחי טעמח כי לא אתי לידיה אמאי אלווח לא שייך התם ואיכא טעמא אחרינא התם דהסבר אמאי אלווח הא קא חזו ליה רבנן: **רישך** והר. אפילו למ"ד מעות בעובד כוכבים קונות הכא לא סמכא דעתיה כיון דמלי מדחי ליה ואי אלמא הוא אסור מדרבנן ואפילו למ"ד בפ' שני לבכורות (דף יג.) דמשיכה בעובד כוכבי׳ קונה ולא מעות:

אומר כיון שאמר הלה אי אפשי בהן כבר זכו בהן יורשין והויגן בה לת"ק אפילו עומד וצווח אמר רבה ואיתימא רבי יוחנן בצווח מעיקרא דכ"ע לא פליגי דלא קנה בשותק ובסוף צווח דכ"ע לא פליגי דקנה יכי פליגי שזיכה לו ע"י אחר ושתק ולבסוף צווח ת"ק סבר מרשתיק קננהו והאי דקא צווח מיהדר קא הדר ביה ורשב"ג סבר הוכיח סופו על תחילתו והא דלא צווח מעיקרא סבר כי לא אתי לידיה אמאי אצווח אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוםי הנהו מייעי דאתו לציקוניא יהיב דיכרי למבחי ישראל אמרו להו דמא ותרבא לדידן משכא ובישרא לדידכו שלחה רב מובי בר רב מתנה לקמיה דרב יוסף כי האי גוונא מאי שלח ליה הכי א"ר יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לר"א יהיב ליה זוזא למבח ישראל מאי אמר ליה חזינן אי איניש אלמא הוא דלא מצי מדחי ליה אסור ואי לא א"ל רישיך והר: בותני' יהשוחם לשם הרים לשם גבעות לשם ימים לשם גהרות לשם מדברות שחיטתו פסולה

עליה זה היה מעשה בקיסרי ולא אמרו בה לא איסור ולא היתר אמר רב חסדא לא אמרו בה איסור משום כבודן דרבנן לא היתר משום כבודו דרבי אליעזר ממאי דלמא עד כאן לא קאמרי רבגן התם אלא דלא שמענא רחשיב אבל הכא דשמענא דחשיב ∘הוכיח םופו על תחלתו אי נמי ע"כ לא קאמר ר"א התם אלא גבי עובד כוכבים דסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים אבל ישראל הוכיח סופו על תחלתו לא אמריגן אלא אמר רב שיזבי לא אמרו בה היתר משום כבודו דרשב"ג הי רשב"ג אילימא רשב"ג דגימין ידתנן יהבריא שאמר כתבו גם לאשתי רצה לשחק בה ומעשה בבריא שאמר כתבו גם לאשתי ועלה לגג ונפל ומת אמר רשב"ג יאם מעצמו נפל ה"ז גמ ואם הרוח דחתו אינו גם והויגן בה מעשה לסתור חסורי מיחסרא והכי קתני אם הוכיח סופו על תחלתו ה"ז גם ומעשה נמי בבריא שאמר כתבו גם לאשתי ועלה לגג ונפל ומת אמר רשב"ג אם מעצמו נפל ה"ז גם ואם הרוח דחתו אינו גם ודלמא שאני התם דקאמר כתבו אלא אמר רבינא משום כבודו דרשב"ג דהכא ידתניא הכותב נכסיו לאחרים והיו בהן עבדים ואמר הלה אי אפשי בהן אם היה רבו שני כהן הרי אלו אוכלין בתרומה רבן שמעון בן גמליאל

מקבל מתנה בעל כרחו: בשוסק. וקבל השטר: שזיכה לו ע"י אחר. שמסר שטר התתנה לאחר בפניו ואמר לו זכה בשטר זה לשם פלוני: כרבי יוםי. דאין הכל הולך אלא אחר השוחטו ואפילו שמעיניה דחשיב לא פסיל: טייעי. ישמעאלים ואינן אוכלין אלא בשר שחוטה ואפילו היא מתה מאליה שוחט אותה לאוכלה וכן דרכן: דיכרי. אילים: דמא וחרבא לדידן. לעבודת כוכבים דמתוך שהיו טרודים בעסקיהן היו נותנין לטבחי ישראל לשחוט ולהפשיט: **כרבי יוסי**. ומותרין: לר"א. דאמר מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים פוסלת שחיטת ישראל אפילו אין לו בה אלא דבר מועט: י**היב ליה.** עובד כוכבים זואא לטבח ישראל בשביל בשר ואמר לו כשמשחוט בהמתך מן לי בדינר זה בשר מי מיתסר כו'ש בהמה בהכי מי אמרינן כי אמר רבי אליעזר היכא דהואי בהמה בשותפות מכי זבנוה מעיקרא שהיתה כולה של עובד כוכבים ונתנה לישראל חוך מחלר כבד שלה אבל כי האי גוונא לא או דלמא לא שנא: אי איניש אלמא. האי עובד כוכבים ולא מלי האי ישראל לדחוייה אם היה רולה להחזיר לו דינר שלו אישתכח דקנייה גמורה היא: ואי לא מלי א"ל רישך והר. הרי ראשך והרי הר הכה זה על זה או קבל דינר שלך וכיון דמני לדחויי ואשתכח דכי שחיט ישראל לאו אדעתא דעובד כוכבים קשחיט ואינו נעשה שלוחו על כרחו דמימר אמר האי ישראל אי בעינא מהדרנא ליה זוזיה הילכך שריא ואי בעי יהיב ליה ואע"ג דקי"ל (בכורות דף יג.) מעות העובד כוכבים קונות ויש לו חלק בה מיהו ישראל כי שחיט מסלק ליה לעובד כוכבים ואינו נעשה שלוחו דא"ל לא לעוותי שיתפתיך אבל באיניש אלמא על כרחו שחיטה אף בשבילו היא ועובד כוכבים מחשב עליה: בותנר' נשם ימים. שעשה הים עבודת כוכבים:

עבודה היא לאפסודי בהמה משום הקטר חלבה לעבודת כוכבים היכא דלא נשחטה ולא מרק דמה לעבודת כוכבים דהא אפילו בפנים לא מפסיל קרבן אם חישב על אכילת בשר בשעת הקטר חלבים: וחת"ל חישב עליה. לזרוק דמה או להקטיר חלבה: משום לבודן דרבנן. דאמרי לא אמרינו סתם מחשבת עובד כוכביםה לעבודת כוכבים והאי נמי אף על גב דאיגלאי מילתא דמומרי הוא לא אמרינן מסתמא כי שחטה ברישא להכי שחטה דסתם מחשבתו לעבודת כוכבים לא אמרינן: אלא דלא שמעינה דחשיב. לה בתחלה ולה בסוף: אלא גבי עובד כוכבים. דבשעת שחיטה בחזקת עובד כוכבים הוה: אבל ישראל. כיון דהוי בחזקתו בשעת שחיטה: הוליח סופו לח חמרינן. דדלמח אחר השחיטה נכנס בו יצה"ר והמיר דתו": דרשב"ג. דאמר הוכיח סופו על תחלתו: הבריה שחמר כחבו גע לאשתי. ולא אמר כתבו ותנו והלך לו: רלה לשחק בה. שלא תפליר בו לתת לה גע לפוערה מיבם אם ימות והפליגה בדברים ואין אלו נעשין שלוחו לגרש דהא לא אמר תנו. להכי נקט בריא דאילו מסוכן קיימא לן הלכה כר"ש שזורי דחמר כותבין ונותנין דתנן (גיטין דף סה:) בראשונה היו אומרים היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי אע"פ שלא אמר תנו הרי אלו כותבים ונותנים שמפני שהיה בהול על מיתתו לא הספיק לגמור דבריו וחזרו לומר אף המפרש והיולא בשיירה ר"ש שזורי הומר הף המסוכן וא"ר חננאל הלכה כר"ש שזורי: ונפל ומת. וכבר כתבו ונתנו העדים גט לאשתו: אם מעלמו נפל. ודאי מתחלה היה דעתו לעלות וליפול וה"ל בהול כמסוכן: מעשה לסתור. הא אמרת רישא רצה לשחק בה ולא נתת חילוק בדבר: ודילמה שהני התם דקחמר. ברישה כתבו וחיכה קלת הוכחה בתחלה ונפילתו גלויי מילתא בעלמא הוא דהאי דאמר ברישא כתבו ע"מ ליתן קאמר: ואמר הלה. זה שניתנו לו: אי אפשי. אין רלוני: אם היה רבו שני כהן. זה האומר אי אפשי בהן על כרחו שלו הן ויאכלו בתרומה ולקמיה פריך ואפילו עומד ולווח: כבר זכו בהן

חולין. לענין עבודת כוכבים שאין מחשבה פוסלת בהן בד' עבודות

אלא בשנים בשחיטה ובזריקה דהני הוא דכתיבן (שמות כב) זובח

לאלהים יחרם בל אסיך נסכיהם מדם (מהלים מז) אבל קבלה והולכה

לו) [מוסי פיינ היינ עיים], ב) [זבחים ב: גיטין סו. נדרים מח.], ג) גיטין סו., ד) ב"ב הלח. כריתות כד:. בס"א: גוי, וכן להלן, בס"א: דמשומד, ו) בס"ח: ילה"ר ונשתמד. ה) ול"ל כולהן,

הנהות הב"ח (h) תום' ד"ה מקום וכו'בשחיטה וכזריקה דהניהוא דכתיבי וקשה:

מוסף רש"י רצה לשחק בה. הואיל ולא אמר תנו (גיטין סו.). אם מעצמו ופל הרי זה לכך וסופו הוכיח והוה ליה כמפרש ומסוכן (שם). ניה ננופרט וננטוט (שם). מעשה לסתור. רישא תנא לא אמר כלום ואח"כ נתן חילוק בין מעלמו נפל ובין דחתו הרוח (שם). ובין לחמון כין מענמו לפנ ובין לחמו הרוח (שם). הכותב נכסיו. שכיב מרע (כריתות כד:). והיו בהן שאינו רולה לזון העבדים, דאפילו למ"ד יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני לומר לעבד עשה עמי ואיני ואיני וקר, אפילו הכי לא ניחא ליה לעשות כן (רשב"ם ב"ב קלח.). רבר שני. מקבל מתנה (שם). אוכלין בתרומה. מחמת השני, דודחי קנה, וכחיב וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו (שם). זכו בהן יורשין. כלומר ראשון או יורשין שלו (שם). הוכיח סופו על תחילתו. שלח נסרלה במחילה (כריתות בד:) הוכיח סופו שלווח על השתיקה שבתחילה, דלא נתרנה במחנה. אלא להרי זמו שלא הגיט מחנה לידו

יורשי ראשון. שהוא ישראל: אפילו

עומד ולווח. בתמיה והיכן מלינו